

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci

žalobce: **A. M.**, narozen X, státní příslušnost Ukrajina,
t. č. bytem X
zastoupený Mgr. Beatou Kaczynskou, advokátkou, sídlem
Masarykovy sady 76/18, 737 01 Český Těšín

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

k žalobě ze dne 8.11. 2017 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.10.2017 č. j. OAM-310/ZA-ZA11-VL13-2017, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádnému z účastníků se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

- III. Odměna advokátky Mgr. Beaty Kaczynské se určuje částkou 9 329,- Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

1. Rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce podal v zákonné lhůtě u Krajského soudu v Ostravě žalobu, ve které požádal o ustanovení advokáta z důvodu neznalosti českého jazyka a českých zákonů. Soud svým usnesením ze dne 20.12.2017 č. j. 62 Az 23/2017-36 žádosti vyhověl a ustanovil žalobci zástupce z řad advokátů, jak uvedeno v záhlaví rozsudku. Žalobce vytknul žalovanému neaktuálnost informací a zdůraznil reálné nebezpečí a vážné ohrožení jeho života nebo lidské důstojnosti z důvodu válečného konfliktu v zemi původu, když bezpečnostní situace se zhoršuje. Poukázal na informaci organizace na ochranu lidských práv Amnesty International a zprávu Human Rights Watch o válečných zločinech na Ukrajině. Navrhl zrušit napadené rozhodnutí a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 1.12.2017 popřel oprávněnost žaloby a setrval na správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí. Uvedl, že tvrzenými důvody k udělení mezinárodní ochrany je obava z válečného konfliktu probíhajícího na východě země a s ním související zhoršená bezpečnostní a ekonomická situace v místě jeho bydliště. Také se obává povolání a odvodu do armády a obavy z možnosti jeho výměny za zajatce, neboť je arménského původu. Podklady, z nichž v napadeném rozhodnutí správní orgán vycházel, nelze označit jako neaktuální, neboť napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 9.10.2017, přičemž správním orgánem použité informace byly publikovány v časovém rozpětí do července 2017 a je zřejmé, že s ohledem na možné časové lhůty k publikování dalších aktuálních informací nemusel právě správní orgán disponovat dalšími zprávami. Správní orgán trvá zároveň na tom, že shromážděné podkladové informace pocházejí z důvěryhodných zdrojů a splňují i další kritéria na ně kladená judikaturou (jsou relevantní, vyvážené, aktuální a ověřené z různých zdrojů, transparentní a dohledatelné). Ohledně obavy jmenovaného z povolání a odvodu do armády správní orgán konstatuje, že snaha vyhnout se nástupu do armády není sama o sobě důvodem k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, zejména pokud povinnost jí nastoupit se týká všech obyvatel země bez ohledu na jejich rasu, národnost, náboženství či politické přesvědčení. Branná povinnost je zcela legitimní občanskou povinností, což uznává nejen Úmluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (dále jen Ženevská konvence), ale i Mezinárodní pakt o občanských a politických právech a Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Pokud nedošlo ani k naplnění této podmínky, pak mu rozhodně žádné trestní stíhání nehrozí, stejně jako nasazení do bojových operací na východě země. Do nich ostatně z logických důvodů nebyli ani doposud nasazováni vojáci, kteří z dané oblasti přímo pocházejí. Závěrem správní orgán poukazuje na výše uvedenou Zprávu ČTK ze

dne 2.11.2016, podle níž nejsou na východoukrajinské frontě, tedy v zóně, kde se koná protiteroristická operace, již žádní mobilizovaní vojáci, pouze dobře vycvičení a motivovaní dobrovolníci a profesionální příslušníci armády, protože jsou obavy žalobce z povolání do ukrajinské armády dle názoru správního orgánu bezpředmětné. Z užitých informací o zemi původu jasně vyplývá, že zhoršená bezpečnostní situace panuje pouze na východní Ukrajině. Konkrétně se jedná o ozbrojené střety mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty v Doněcké a Luhanské oblasti na východě Ukrajiny při hranicích s Ruskem. Ve zbytku země je bezpečnostní situace nezměněná a stabilní. Žalobce sice pochází z města Avdějevka, které je situováno v Doněcké oblasti na východě Ukrajiny, avšak jmenovaný měl a má naprosto reálnou možnost přestěhovat se do jakékoliv části Ukrajiny nezasažené konfliktem, což také udělal – od 2015 pobýval na různých místech Ukrajiny, v Kyjevské oblasti a dalších. Rovněž také ekonomické problémy v zemi původu nejsou důvodem k udělení mezinárodní ochrany – viz usnesení NSS č. j. 4 Azs 161/2017-38 – viz bod 12. Pokud jde o jeho arménskou národnost, kterou rovněž odůvodnil jeho údajné problémy ve vlasti, správní orgán především připomíná, že žalobce hovořil v této souvislosti jen o problémech ve škole, kde jej měli urážlivě nazývat, ale až do války podle něj nebyl vystaven žádnému znevýhodnění kvůli své národnosti. O žádných konkrétních problémech zapříčiněných jeho arménskou národností se však v průběhu správního řízení nezmínil a správní orgán je tak nucen označit toto jeho tvrzení za čistě účelové, ve snaze vytvořit důvody žádosti o mezinárodní ochranu, když ve skutečnosti žádné relevantní důvody žadatel neprokázal.

4. Napadeným rozhodnutím žalovaný neudělil mezinárodní ochranu podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu s odůvodněním, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany jmenovaného je obava z válečného konfliktu probíhajícího na východě země a s ním související zhoršená bezpečnostní a ekonomická situace v místě jeho bydliště. Dále se jmenovaný obává povolání a odvodu do armády, a že jej kvůli jeho arménskému původu a kvůli tomu, že byl v Rusku, využijí pro výměnu zajatců. Dalším tvrzeným důvodem žadatele je obava z nebezpečí, které mu podle něj hrozí od lidí kvůli jeho arménské národnosti a jeho členství ve Straně regionů. Dalším tvrzeným důvodem podané žádosti o mezinárodní ochranu výše jmenovaného je snaha jmenovaného legalizovat pobyt v souvislosti s existencí rodinných vazeb na území Německa a jeho špatnou ekonomickou a sociální situaci. Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany výše jmenovaného z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z jeho výpovědi, a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně vycházel z Informace MZV ČR č. j. 107318/2017-LPTP ze dne 3.8.2017, Informace MZV ČR č. j. 107283/2016-LPTP ze dne 25.7.2016, Výroční zprávy Human Rights Watch 2017 – Ukrajina, ze dne 12.1.2017, Zprávy Freedom House, Svoboda ve světě 2017 – Ukrajina, leden 2017, Výroční zprávy Amnesty International – Ukrajina, ze dne 22.2.2017, Zprávy Vysokého komisaře OSN pro lidská práva (OHCHR) o stavu lidských práv na Ukrajině (za období od 16.2.2017 do 15.5.2017) ze dne 13.6.2017, Zprávy Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických – Ukrajina: Zpráva o dodržování lidských práv v roce 2016, ze dne 3.3.2017, Informace OAMP, Ukrajina: Situace v zemi, politická a bezpečnostní situace,

mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 24.7.2017, a Zprávy ČTK „Na východě Ukrajiny už nejsou podle Porošenka mobilizováni vojáci“ ze dne 2. listopadu 2016. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán dospěl k závěru, že jmenovaný v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) či písm. b) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Správní orgán po posouzení vyjádření žadatele v průběhu správního řízení nemůže pominout, že žadatel určitým způsobem vyjadřoval své politické názory ve své vlasti, přinejmenším tím, že byl dle jeho slov od roku 2007 až do odjezdu z vlasti členem Strany regionů a účastnil se v roce 2007 agitací ve prospěch Janukoviče, rozhodně však správní orgán nedospěl k závěru, že by žadatel byl ve své vlasti za tuto svou činnost prokazatelně a azylově relevantním způsobem pronásledován. Jmenovaný během správního řízení popřel jakékoliv problémy s ukrajinskými státními orgány a bezpečnostními složkami, které by ve své vlasti měl. Přestože je bezpečnostní situace na východě Ukrajiny aktuálně složitá, tak se tato týká pouze dvou částí z 24 oblastí, na které je Ukrajina územně rozdělena, zbytek nachází se pod plnou kontrolou současné proevropsky orientované vlády, přičemž možnosti stěhování jsou standardní, úřední omezení neexistují. Ostatně sám žadatel nejprve vycestoval do Ruska, a po návratu z Ruska žil střídavě na několika místech Ukrajiny v bezpečnějších oblastech, konkrétně zejména oblasti Kyjevské, stejně jako po následném návratu z Polska a neuvedl v této souvislosti žádné skutečnosti týkající se bezpečnostní situace v uvedených oblastech, které by mu v životě v jiných částích Ukrajiny v tomto směru bránily, které by mu neumožňovaly stejné řešení jeho situace i v případě opětovného návratu do vlasti. Snaha vyhnout se nástupu do armády není sama o sobě důvodem k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, zejména pokud povinnost jí nastoupit se týká všech obyvatel země bez ohledu na jejich rasu, národnost, náboženství či politické přesvědčení. Branná povinnost je zcela legitimní občanskou povinností, což uznává nejen Úmluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951. Dle uvedené informace OAMP sice na Ukrajině hrozí za nenastoupení vojenské služby trest odnětí svobody na 2-5 let, to však teprve v případě, že si dotýčný převezme povolávací rozkaz. Jmenovaný však nehovořil o tom, že by kdy vůbec došlo k jakémukoliv pokusu o doručení mu povolávacího rozkazu, zejména když ani základní vojenskou službu neabsolvoval, přestože se tak stalo zřejmě na základě zajištění si falešného potvrzení o údajném špatném zdravotním stavu. Pokud nedošlo ani k naplnění této podmínky, pak mu rozhodně žádné trestní stíhání nehrozí, stejně jako nasazení do bojových operací na východě země. Do nich ostatně z logických důvodů nebyli ani doposud nasazováni vojáci, kteří z dané oblasti přímo pochází. Závěrem správní orgán poukazuje na výše uvedenou Zprávu ČTK ze dne 2.11.2016, podle níž nejsou na východoukrajinské frontě, tedy v zóně, kde se koná protiteroristická operace, již žádní mobilizovaní vojáci, pouze dobře vycvičení a motivovaní dobrovolníci a profesionální příslušníci armády, pročez jsou obavy žadatele z povolání do ukrajinské armády dle názoru správního orgánu bezpředmětné. Pokud jde o žadatelem zmíněnou obavu z nebezpečí kvůli jeho arménské národnosti, kterou rovněž odůvodnil jeho údajné problémy ve vlasti, správní orgán především připomíná, že žadatel hovořil v této souvislosti jen o problémech ve škole, kde jej měli

urážlivě nazývat, ale až do války podle něj nebyl vystaven žádnému znevýhodnění kvůli své národnosti, žádné ústrky na sobě necítil, nebyl znevýhodněn nebo mu nebylo něco odepřeno kvůli národnosti. Po válce se to dle žadatele zhoršilo, protože jeho národnost ve spojení s doněckým původem mu přitěžovala, ale konkrétně pouze sdělil, že mu nikdo neodepřel žádost o víza či jiné skutečnosti, a nadávku ve vztahu k arménské národnosti používali lidé jen, když někomu nepadl do oka a měli špatnou náladu. O žádných konkrétních problémech zapříčiněných jeho arménskou národností se však žadatel v průběhu správního řízení nezmínil a správní orgán je tak nucen označit toto jeho tvrzení za čistě účelové, ve snaze vytvořit důvody žádosti o mezinárodní ochranu, když ve skutečnosti žádné relevantní důvody žadatel neprokázal.

5. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že je národnosti arménské, pravoslavného vyznání, v r. 2007 byl členem volební komise ve straně Janukoviče, byl pozorovatelem během prezidentských voleb a voleb do parlamentu. Oficiální poslední adresa do roku 2014 byla X. V r. 2014 odjel do Ruska na pracovní povolení, avšak je zajistila policie a tak se vrátil zpět na Ukrajinu. Z Kyjeva se vrátil do města Kirovograd, kde žila babička a strýc, ti však zemřeli, prodal majetek, vyřídil si české vízum. Do ČR poprvé přiletěl 6.12.2016, podruhé na území ČR vstoupil v rámci dubl. nařízení 24. 4. 2017. Jeho rodiče požádali o azyl v Německu.
6. Dále součástí spisu jsou informace o Ukrajině, konkrétně
 - informace MZV ČR, č. j. 107318/2017-LPTP ze dne 3. srpna 2017, k č. j. MV-45993-14/OAM-2017 (situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí),
 - informace MZV ČR, č. j. 107283/2016-LPTP ze dne 25. července 2016, k č. j. MV-85386-1/OAM-2016 (možnost podat stížnost proti postupu příslušníků policejních orgánů či jiných orgánů státní moci),
 - informace OAMP ze dne 24. července 2017 na téma situace v zemi – politická a bezpečnostní situace na Ukrajině, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenské služba, vnitřně přesídlené osoby,
 - zpráva Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva z 13. června 2017 (Zpráva o stavu lidských práv na Ukrajině, 16. února až 15. května 2017),
 - zpráva Freedom House z ledna 2017 (Svoboda ve světě 2017 – Ukrajina),
 - výroční zpráva Amnesty International 2017 ze dne 22. února 2017,
 - výroční zpráva Human Rights Watch 2017 ze dne 12. ledna 2017,
 - zpráva o dodržování lidských práv v r. 2016 vydaná Ministerstvem zahraničních věcí Spojených států amerických dne 3. března 2017
 - informace ČTK ze dne 3. 11. 2016 o prohlášení prezidenta Porošenka, že na východoukrajinské frontě už nejsou žádní mobilizovaní vojáci, pouze dobrovolníci a profesionální příslušníci armády.
7. U jednání soudu žalovaný předložil aktualizovanou zprávu OAMP ze dne 22. ledna 2018 na téma situace v zemi – politická a bezpečnostní situace na Ukrajině, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba,

vnitřně přesídlené osoby. Procesní strany setrvaly na svých stanoviscích, když strana žalobce kladla důraz na splnění podmínek alespoň pro udělení doplňkové ochrany, když žalobce prokázal, že přes svou snahu se mu nepodařilo vyřešit svou situaci vnitřním přesídlením, nemohl najít práci a setkával se s nepřátelskými postoji.

8. Soud projednal žalobu v mezích žalobních bodů v souladu s ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.r.s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.r.s.).
9. Žalobce žalobu postavil především na své obavy z účasti ve válce probíhající ve východní části Ukrajiny, když žil v Doněcké oblasti, kde je také jeho poslední oficiální adresa. Nicméně žalobce se v rodném městě nezdržuje od r. 2014, později na území Ukrajiny pobýval u příbuzných v Kirovohradské oblasti a také v Kyjevské oblasti. Soud nepochybuje o vážné situaci na Ukrajině, která je soustředěna v Doněcké a Luhanské oblasti, avšak krajský soud se plně ztotožnil se správním orgánem v otázce možnosti vnitřního přesídlení, což žalobce po návratu z Ruska v r. 2015 de facto učinil, jak výše uvedeno. Soud v této souvislosti poukazuje na přesvědčivé odůvodnění napadeného rozhodnutí v části hodnocení možnosti udělení doplňkové ochrany a vzhledem k tomu, že soud dospěl ke stejnému závěru o nesplnění podmínek pro tuto formu ochrany, na podrobné odůvodnění správního rozhodnutí odkazuje. Soud zdůrazňuje s odvoláním na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozhodnutí ze dne 15.1.2015, č.j. 7 Azs 264/2014 (dostupný na www.ns.soud.cz), že situaci na Ukrajině dříve a ani v současné době nelze klasifikovat jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt izolovaný pouze ve východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech je proměnlivá. Soud se tak ztotožnil s žalovaným, že v zemi původu neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. To, že určité bezpečnostní riziko s ohledem na vojenský konflikt v trvalém bydlišti existuje, neznamená, že žalobce z tohoto důvodu splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, jestliže tomuto riziku může předejít přesídlením v rámci Ukrajiny. Těžkosti s nalezením práce při přesídlení v rámci Ukrajiny, nelze podřadit pod splnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany.
10. Pokud se týká obavy žalobce o možném nástupu na vojnu, pak soud především poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se opakovaně ve svých rozhodnutích zabýval otázkou obav z odvedení do armády, a to nejen obecně, ale i konkrétně ve vztahu k aktuální situaci na Ukrajině (např. usnesení ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015-31, dále ze dne 20. 4. 2016, č. j. 2 Azs 67/2016-24, ze dne 26. 10. 2016, č. j. 10 Azs 175/2016-26; všechny citované rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). V žádném z těchto případů neshledal tuto obavu obecně jako azylově relevantní. Z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je nutno vyvodit závěr, že branná povinnost je legitimní povinností občana vůči domovskému státu, akceptovaná i v mezinárodním měřítku, a povinnost

služby v armádě při mobilizaci (případně trest za její nesplnění) rozhodně nelze považovat za azylově relevantní. Nejvyšší správní soud např. v usnesení ze dne 11. 8. 2016, č. j. 2 Azs 135/2016-34 vyslovil s odkazem na rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004-49, že: „Odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím.“ Samotné odmítání vojenské služby tedy odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Branná povinnost je totiž sama o sobě zcela legitimním požadavkem každého státu kladeným na jeho občany (dále srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012-44, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2015, č. j. 6 Azs 113/2015-30, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015-31, ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015-43, nebo ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 175/2015-34). Soudu je z jeho četné rozhodovací činnosti k této otázce, naposledy např. ve věci 62 Az 24/2017, známa skutečnost, že dle výnosu prezidenta Ukrajiny č. 411/2016 ze dne 26. září 2016 již nejsou na východoukrajinské frontě, tedy v zóně, kde se koná protiteroristická operace, žádní mobilizovaní vojáci, pouze dobře vycvičení a motivovaní dobrovolníci a profesionální příslušníci armády, pročež jsou obavy žadatele z povolání do ukrajinské armády z důvodu jeho povolání kuchaře bezpředmětné. Soud proto tuto námitku neshledal důvodnou.

11. Pokud žalobce v žalobě kladl důraz na vypovídající hodnotu informací o zemi původu, které nejsou aktuální a sám poukázal na informace z počátku roku 2017, soud ani této námitce nepřisvědčil. Jak vyplývá z odst. 6 tohoto rozsudku, žalovaný správní orgán situaci na Ukrajině hodnotil na základě informací získaných z různých nezávislých zdrojů z období červenec 2016 až červenec 2017, kdy však naprostá většina je z první poloviny roku 2017. Jestliže žalovaný rozhodl ve věci dne 9. 10. 2017, pak nelze přisvědčit žalobci o neaktuálnosti zpráv, když sám poukazuje na zprávy z ledna 2017. Navíc žalovaný u jednání soudu přdestřel zcela aktualizovanou zprávu o situaci na Ukrajině z ledna 2018. Pokud se týká obsahu žalobcem přdestřených informací o mučení zajatců a použití munice a střelných zbraní, soud k tomu uvádí, že žalobce se v bojové zóně nezdržuje od r. 2014 a jak sám uvedl, tak nemá ani úmysl se tam v současné době vrátit.
12. Soud v mezích žalobních bodů neshledal pochybení správního orgánu při hodnocení žádosti o mezinárodní ochranu v rozsahu ustanovení § 12 zákona o azylu.
13. K institutu doplňkové ochrany, jakož i k jejímu rozdílu oproti institutu azylu, se již opakovaně vyslovil Nejvyšší správní soud, který např. v rozsudku ze dne 28. 4. 2009, č. j. 9 Azs 11/2009-99 uvedl, že *„[i]nstitut doplňkové ochrany obecně zakotvuje ve vnitrostátní právní úpravě zásadu non-refoulement, která zabezpečuje, že uprchlík nebude ani v případě, není-li mu z různých důvodů udělen azyl, vydán do země, kde by byl zásadním způsobem objektivně ohrožen na životě, svobodě či tělesné integritě. Smyslem a*

účelem doplňkové ochrany je tedy poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v ust. § 14a zákona o azylu neúnosné, nepřiměřené či jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Aplikace institutu doplňkové ochrany se vztahuje k objektivním brozbám po případném návratu žadatele do země původu, tedy k částečně jiným skutečnostem nastávajícím v odlišném čase než v případě aplikace institutu azylu“ (obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, sp. zn. 7 Azs 260/2014).

14. Smyslem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů výše uvedených nežádoucí požadovat jejich vycestování. Dle soudu žalovaný se přesvědčivě vypořádal s posouzením daného případu z pohledu doplňkové ochrany a soud se s žalovaným ztotožnil. Konkrétně výkon vojenské služby nelze považovat za vážnou újmu, neboť nemůže být sama o sobě vnímána jako nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo dokonce trestání. Soud již jen opakuje, že branná povinnost je legitimní povinností občana vůči domovskému státu, akceptovanou v mezinárodním měřítku. Soud nepochybuje o vážné situaci na Ukrajině, která je soustředěna v Doněcké a Luhanské oblasti. Nicméně obava z eventuální povinnosti konat vojenskou službu nelze pokládat za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Branná povinnost a povinná vojenská služba patří ke zcela legitimním státoobčanským povinnostem. Soud odkazuje již na uvedené v odst. 9 a 10 tohoto rozsudku.
15. Soud dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán se žádostí o mezinárodní ochranu zabýval zcela dostatečně z pohledu všech ustanovení zákona o azylu a své rozhodnutí přesvědčivě odůvodnil. Vyšel z informací, které mu žalobce poskytl a z informací o situaci na Ukrajině, které si žalovaný sám z různých nezávislých zdrojů opatřil, pro rozhodnutí měl dostatečně zjištěný skutkový stav. Namítané zkrácení práv ve správním řízení soud neshledal.
16. Soud na závěr zdůrazňuje, že jakkoli je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávím, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.9.2005, č. j. 5 Azs 125/2005- 46). Udělení mezinárodní ochrany pak v žádném případě nelze „využívat“ k legalizaci pobytu v České republice, neboť pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje, konkrétně instituty podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na

území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“; srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.11.2004, č. j. 7 Azs 117/2004-57).

17. Soud s ohledem na shora uvedené shledal žalobu jako nedůvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
18. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. s tím, že úspěšný žalobce se náhrady nákladů řízení vzdal.
17. Ustanovené právní zástupkyni žalobce Mgr. Beatě Kaczynské soud přiznal odměnu ve vyčíslené výši advokátkou 9 329 Kč. Advokátka účtovala odměnu za dva úkony právní služby (příprava a převzetí dle § 11 odst. 1 písm. b) vyhl. č. 177/1996 Sb. a účast u jednání dle § 11 odst. 1 písm. g/ cit. vyhlášky a 3 100 Kč ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d/ a § 7 bod 5 cit. vyhlášky), tj. 6 200 Kč plus dvakrát paušální částka á 300 Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., tj. celkem 6 800 Kč. Dále účtovala ztrátu času v rozsahu 4 půlhodin á 100,- Kč, tj. 400,- Kč, a cestovné z Českého Těšína do Ostravy a zpět (96 km) při použití osobního automobilu Audi, RZ: X, průměrné spotřebě nafty 4,4 l/100 km v částce 509,76,- Kč. Advokátka předložila osvědčení o registraci plátce DPH, proto částka 7 709,76,- Kč byla navýšena o 21 % (1 619,- Kč). Soud ustanovené zástupkyni přiznal požadovanou odměnu. Tato částka bude vyplacena z účtu zdejšího soudu jak uvedeno ve výroku III. tohoto rozsudku.
18. Výrok IV. je odůvodněn ustanovením § 35 odst. 9 věta první za středníkem s.ř.s., dle kterého stát platí odměnu ustanovenému advokátovi a náklady spojené s přibráním tlumočníka dle § 36 odst. 2 s.ř.s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava dne 28.2.2018

JUDr. Jana Záviská, v. r.
samosoudkyně